

ανάδας τῆς Κερκύρας, ἴσως μάλιστα καὶ κουρασμένοι ὀλίγον ἀπὸ τὸν ἐν αὐτοῖς καθημερινὸν περίπατον.

Ἐν Κερκύρα κατὰ Ἰούλιον 1890.

ΤΙΜΟΛΕΩΝ ΑΜΠΕΛΑΣ

ΜΕΣΑΙΩΝ

Μοναστηρίσια μου ὠμορφιά λευκή σὰν τ' ἁγιοκέρι
Ποῦ ἀπὸ τὸ μσχολίθιανο τὸ σῶμά σου εὐωδιάζει,
Καὶ λάμπεις μὲς τὰ μάσα σου τὰ μαῦρα σὰν ἄστερι
Ἄνοιχ' τὴν πόρτα τοῦ κελιοῦ, κανεῖς δὲν μᾶς κυττάζει.

Ἄνοιχ' τὴν πόρτα τοῦ κελιοῦ, ὠμορφη εὐλογημένη
Μαζύ σου νὰ προσευχηθῶ, μαζύ σου ν' ἀγρυπνίσω·
Νὰ ἐλθῶ μὲς τὴν ἀγκάλη σου κρυφά, τὴν ἁγιασμένη,
Καὶ τοῦ λαιμοῦ σου τὸ σταυρὸ ψυχῆ μου νὰ φιλήσω.

Τῆς φυλακῆς τὰ σίδερα ποῦ μ' ἔκλεισαν γιὰ 'σένα,
Τᾶσπασ' ἀπὸ τὸν πόνο μου κ' ἦλθα νὰ σ' ἀνταμώσω·
Ἄνοιχ' τὴν πόρτα τοῦ κελιοῦ καὶ κλείσεμε κ' ἐμένα,
Εἰς τὴ θερμὴ ἀγκάλη σου τὸ πᾶν νὰ παραδώσω.

Κι' ἂν ἔλθῃ καὶ καμμιὰ στιγμή, πικρὴ, δυστυχισμένη,
Καὶ 'ς τὴν ἀγκάλη σου μὲ ἰδοῦν νᾶμαι γλυκὰ γυρμένος,
Σταυροκοπήσου τρεῖς φορὰς ἐμπρὸς 'ς τὴν ἡγουμένη
Καὶ πὲς πῶς ἦταν ἄγγελος ἀφ' τσ' οὐρανοῦς σταλμένος.

Ζάκυνθος 1890.

Δ. ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΚΥΦΟΣ

[Σ Κ Ι Α Γ Ρ Α Φ Η Μ Α]

Α'

«. . . Διότι, εἰς σᾶς, τοὺς γονεῖς μου, ὀφείλω ὄχι μόνον τὴν σωμα-
»τικήν μου ἀνάπτυξιν, ἀλλὰ καὶ τὴν πνευματικήν μου διαμόρφωσιν,
»θὰ σᾶς εἶμαι ἐπὶ ζωῆς εὐπειθῆς καὶ εὐγνώμων, καλοί μου γονεῖς».

Καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ εὐχαριστῶν τοὺς γονεῖς διὰ τὴν σωματικήν
του ἀνάπτυξιν καὶ τὴν πνευματικήν του διαμόρφωσιν, ἦτο ἐν παιδίον
κυφόν καὶ ἠλίθιον. . . Πῶς ἐγέλασε μὲ τὸ συγχαρητήριο αὐτὸ τῆς

πρώτης τοῦ ἔτους ὁ οἰκοδιδάσκαλος, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀνέθηκε τὴν διόρθωσίν του! Ἦτο λοιπὸν τόσον ἠπατημένος ὁ μαθητὴς του, ὁ κυφὸς Λεωνίδας Παχὺς; Ἄρα γε, ἂν δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ νοήσῃ τὸ πνεῦμά του, ποτὲ δὲν εἶδεν εἰς τὸν καθρέπτην τὸ σῶμά του; Τί θὰ ἔλεγον οἱ ταλαίπωροι γονεῖς, ὅταν, τὴν πρωΐαν τοῦ νέου ἔτους, θὰ ἐλάμβανον κάτω ἐν τῷ θαλάμῳ των, ἀπὸ τοῦ σπουδαστηρίου τοῦ υἱοῦ των, τὴν εἰρωνικὴν ἐκείνην ἐπιστολήν; . .

Πρέπει ν' ἀπαντήσωμεν εἰς ὅλας αὐτάς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ οἰκοδιδασκάλου.

Ἐγεννήθη καχεκτικός, ἠϋξῆσε δὲ δύσμορφος καὶ παραμεμορφωμένος. Ἦ ξανθὴ καὶ πεπιεσμένη κεφαλή του, μὲ τὸ ὠχρόλευκον, τὸ μακρὸν καὶ ἀκανόνιστον πρόσωπον, προσηρμύζετο κεκλιμένη ἐπὶ τοῦ ἀμφικύρτου ἐκείνου κορμοῦ, μὲ τοὺς ὕβους τοὺς προεξέχοντας, τὸ στῆθος τὸ προτεταμένον, τοὺς ὦμους τοὺς ἑτεροκλινεῖς, προεξετείνοντο δ' ἀμείσως κάτω τὰ σκέλη ἰσχνά, βραχέα, ραιβά. Μακραὶ, εἰς ἀντίθεσιν, ἐκρέμαντο αἱ χεῖρες, ἐβημάτιζον δὲ βῆμα διεστῶς καὶ ἀσταθῆς οἱ ὑπερμεγέθεις πόδες, ὑπὸ τὰ τερατώδη ὑποδήματα. Μόνον οἱ ὀφθαλμοί, οἱ μεγάλοι καστανοὶ ὀφθαλμοί, ὑπὸ τὰς συσκίους ξανθὰς ὀφρεῖς, μὲ τὸ ἀπλανές, τὸ ἐσθεσμένον, τὸ θολὸν αὐτῶν βλέμμα, ἐξέφραζον αἰωνίως πικρότατον, συμπαθέστατον παράπονον. Δὲν ἦσαν, ἀλλ' ἐνόμιζες ὅτι ἦσαν πάντοτε δακρῦθρεκτοί . . .

Ἦ μόνη χαρὰ τῶν δυστυχῶν γονέων ἐγένετο κατ' ἀρχὰς ἡ μεγίστη αὐτῶν λύπη. Πλούσιοι καὶ φιλόστοργοι, τὰ πάντα μετῆλλον, ὅπως εὐθύνωσι τὴν στρεβλὴν σπονδυλικὴν στήλην τοῦ μονογενοῦς των. Ἄλλ' ἡ τόση μέριμνα καὶ τὰ ταξίδια καὶ τὰ ἐξοδα τ' ἀφειδῆ ἀπέβησαν ὅλα εἰς μάτην, — τὸ πάθημα ἦτο ἀνίατον. Ἔδαινεν ὀσημέραι αὐξάνον, ἐπὶ τὰ χεῖρω δ' ἔτρεπε τὴν στρεβλότητα πᾶσα νέα ἐγχείρησις, πᾶσα δυναμικὴ θεραπεία. Ἀπηλπίσθησαν ἕως τέλους καὶ λυπηθέντες νὰ βασανίζωσιν ἐπὶ πλέον τὸ κυφὸν παιδίον, ἀφῆκαν τὴν φύσιν ἐλευθέραν ν' ἀναπτύξῃ, ὡς ἤθελε, τὰ διεσραμμένα ἐκεῖνα μέλη. Καὶ ταχέως ἐσυείθισαν τὸ κακόν.

Περιορίσθη λοιπὸν ἕκτοτε ὁ Λεωνίδας κατ' οἶκον, εἰς τοὺς κόλπους τῆς οἰκογενείας του μόνον, μεμακρυσμένος τοῦ κόσμου, ἀκοινωνήτης τῶν συνομιλήκων του, ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν δύο διδασκάλων, οἵτινες προσελήφθησαν διὰ τὴν ἐκπαίδευσίν του. Δὲν ἐχάρη ποτὲ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ παιδίου, δὲν ἔπαιξε μετὰ τῶν ἄλλων, δὲν ἔτρεξε, δὲν ἀνεργιχθήθη ἐπὶ τῶν δένδρων, δὲν ἐπεπλήχθη ἢ ἐδάρη, δὲν ἠσθάνθη

καμμίαν τῶν ὠραίων αὐτῶν συγκινήσεων τῆς πρώτης ἡλικίας.

Ἄλλὰ διὰ τοῦτο δὲν εἶχε νοήσει ἀκόμη τὴν τρομεράν του θέσιν. Μὲ τὴν προσποιητὴν φαιδρότητα τῶν γονέων του, μὲ τὴν μέριμναν τῆς στοργῆς, ἐν τῇ εὐμαρείᾳ τοῦ οἴκου του, μηδαμινὸν καὶ ἀσήμαντον ἐνόμιζε τὸ πάθημά του. Ἦτο καχεκτικὸς καὶ, φιλάσθενος, λεπτοφυῆς, ἀλλ' οὔτε πόνοι τὸν ἐβασάνιζον, οὔτε ἡ δυσμορφία του τὸν ἠνώχλησέ ποτε. Εἰς τοιαύτας φύσεις σπανίως ἀναπτύσσεται φιλαρέσκεια. Ἄλλως τε οὐδέποτε τὸν ἀφήκαν νὰ ὑποστῇ τοῦ κόσμου τὸ ἀνάλγητον σκῶμμα, οὔτε εἰς τὸ σχολεῖον, οὔτε εἰς τὸν περίπατον, οὔτε εἰς ἄλλας φιλοθορύβους οἰκίας. Ἐνίοτε ἐξήρχετο πεζῇ μετὰ τοῦ πατρός του, ἢ ἐφ' ἀμάξης μετὰ τῆς μητρός του εἰς τὰ μᾶλλον ἀπόκεντρα τῆς πόλεως καὶ τῆς ἐξοχῆς μέρη. Μικρὸς ἀκόμη, ὥστε νὰ ὀρεχθῇ γυναικὸς καὶ ν' ἀποκρουσθῇ, δὲν ἐξετίμησε δεόντως τὴν εὐμέλειαν τοῦ σώματος, ἧς ἔστερεῖτο. Τῷ ἤρκει ὅτι ὄλοι περὶ αὐτὸν τὸν ἡγάπων καὶ τὸν περιεποιῶντο. Ἦτο δὲ καὶ αὐτὸς ὄλος ἀγάπη καὶ ἀγαθότης καὶ ἀφοσίωσις.

Ἄλλ' ἐκτὸς τῆς σωματικῆς δυσμορφίας, φοβερώτερον τῷ συνέβαινε δυστύχημα, τὸ ὁποῖον, οὔτε ἐνόησεν οὔτε ἤθελε νοήσει ποτέ. Τὸ πνευμά του... Τὸ πνευμά του ἔμεινε περιωρισμένον καὶ ἀτροφικόν. Ὡς ἐὰν ἡ ραχίτις ἐπενήργει ἀμέσως ἐπὶ τοῦ ἐγκεφάλου, ταπεινόταται ἦσαν αἱ σκέψεις, αἱ βλαστάνουσαι ἐντὸς τοῦ κρανίου ἐκείνου, στενώτατος ὁ ὀρίζων τῶν ἰδεῶν καὶ ἀμβλυτάτη ἡ ἀντίληψις. Συνέτεινεν εἰς τοῦτο πολὺ καὶ ἡ ἀνατροφὴ. Μακρὰν τοῦ κόσμου, ὡς εἶπον, αὐξήσας, ἀσθενῆς πάντοτε καὶ ὑποβεβλημένος ὑπὸ δίαιταν καὶ θεραπείαν, σπανιώτατα εὐκαιρῶν νὰ κάμῃ χρῆσιν καὶ ψυχικῶν φαρμάκων, μὲ θολὴν πάντοτε τὴν διάνοιαν, οὐδέποτε ἐξήρχετο ὑψηλότερον τῆς κοινῆς παιδικῆς σφαίρας, οὐδέποτε ἐφαντάζετο ὅτι ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι τέρψεις, ἐκτὸς τῆς ραστώνης καὶ τῆς εὐμαρείας τοῦ μαμμοθρέπτου παιδίου. Δὲν ἔσχε φίλους, οὐδὲ καλοὺς διδασκάλους. Ἄνθρωποι τοῦ συμφέροντος ὄλοι — ὅπως οἱ πλεῖστοι τῶν διδασκάλων μας—ἀμελεῖς καὶ οὐδὲν αἰσθανόμενοι πρὸς τὸν ἀτυχῆ μαθητὴν των, ἐκτὸς τῆς ὑποθάψεως τῶν παλαιῶν, τῶν οἰκογενειακῶν περὶ ἀνατροφῆς παραδόσεων καὶ τῆς ταπεινῆς, τῆς ἀλόγου, τῆς κατ' ἀνάγκην διδασκαλίας τῶν στοιχειωδῶν μαθημάτων, τίποτε, τίποτε δὲν ἔπραξαν ὑπὲρ αὐτοῦ. Ὁμοιοπαθὴς ὁ Λεωνίδας κατὰ τὴν δυσμορφίαν τοῦ σώματος πρὸς τὸν Λεοπάρδην, — τὸν ἰταλὸν ποιητὴν, πρὸς ὃν κόλακες τῶν γονέων οἱ διδάσκαλοι, παρέβαλλον συχνάκις τὸν υἱὸν των, — πόσον ὑστέρει τούτου τὴν διάπλασιν τοῦ πνεύματος ! . .

Οὕτως ηὔξανεν ὁ παῖς, κυφὸς καὶ ἠλίθιος. Αἱ θεραπείαι πᾶσαι, ἐκτὸς τῶν συνήθων ἀναζωμάτων, ἐγκατελείφθησαν. Μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐσυνείθισαν οἱ γονεῖς βλέποντες τὸ δὺσμορφον ἐκεῖνο σῶμα, μὲ τοὺς ὕβους, τοὺς ὁποίους ἐσμίκρυνε πρὸ τῶν ὀμμάτων των ἡ στοργὴ καὶ ἡ ἐξίς. Βαθμηδὸν προσωκειώθησαν οἱ οικεῖοι ὅλοι μὲ τὸ πάθημά του, καὶ ἤρχισαν θεωροῦντες τὸν Λεωνίδα παιδίον, ὅπως καὶ τὰ ἄλλα παιδία. Εἰς τῆς μητρὸς τοὺς ὀφθαλμούς, πρὸ πάντων, ἐφαίνετο κοινότατον καὶ ἀνάξιον μεγάλης λύπης καὶ προσοχῆς τὸ πρᾶγμα. Πρὸς μίαν φίλην τῆς ἑλεγέ ποτε, δικαιολογοῦσα κοινωνικὰς τινὰς ἐλλείψεις τοῦ υἱοῦ τῆς :

— Μὴ ξεσυνερίζεσαι τὸ Λεωνίδα μου· ἐκεῖνος, ξέρεῖς, γέρνει κομμάτι καὶ εἶνε ντροπαλός.

Ναί· γέρνει κομμάτι καὶ εἶνε ντροπαλός . . . Διὰ τούτου κατώρθωσε νὰ συνοψίσῃ θαυμασιῶς ἡ μήτηρ ὅ,τι ἠσθάνετο ἐκ τῆς θεᾶς τερατωδῶς κυφοῦ καὶ ἠλιθίου υἱοῦ, ὡς παρεῖχεν αὐτῇ γλυκυτέραν, μετριωτέραν ἢ στοργὴν καὶ ἡ ἐξίς . . .

Διὰ τοῦτο δὲν ἐφάνη εἰς τοὺς γονεῖς εἰρωνικὴ ἢ γελοία, ὅπως εἰς τὸν οἰκοδιδάσκαλον, ἡ συγχαρητήριος ἐπιστολὴ τοῦ Λεωνίδα. "Ὅταν τὴν πρώτην τοῦ νέου ἔτους, πρῶτ'—πρῶτ', τὴν ἔλαβον διὰ τῆς θεραπαίνης, κάτω ἐν τῷ κοιτῶνι των, ἀνέγνωσαν αὐτὴν μετὰ συγκινήσεως πολλῆς καὶ τὴν ἠσπᾶσθησαν τρυφερῶς. Βαρυσήμαντα δ' ἦσαν τοῦ φίλτρου τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα ἔρρυσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν των, συμμιγέντα ἐπὶ τῶν λεπτῶν, τῶν συμπεπυκνωμένων γραμμῶν τῆς ἐπιστολῆς . . .

Β'

Τὴν ἡρεμον καὶ μετριοπαθεῖ ταύτην ζωὴν ἐπῆλθε νὰ ταράξῃ ἀπρόοπτον αἰσθημα. Ἦτο ἔρως.

Ὁ Λεωνίδας ἤγε τὴν ἡλικίαν, τὴν τόσον ὑμνηθεῖσαν ὑπὸ τῶν ποιητῶν, καθ' ἣν ἡ γυνὴ προσμειδιᾶ, ἀγνωστα ὑπισχνουμένη, ὑπὸ αὐλαίαν μυστηριώδη. Καὶ ὁ κυφὸς δὲν ἔμεινεν ἀναίσθητος εἰς τὰς πρώτας ὀρμὰς τῆς παιδικῆς νεότητος, ὑφίστατο καὶ αὐτὸς τὴν ἐπίδρασιν τῆς σαρκικῆς ταύτης ἐπαναστάσεως, ἐν τῇ πρώτῃ, τῇ λανθανούσῃ ἐκφάνει τοῦ πάθους. Τῷ ἐφαίνετο ἤδη ψυχρὰ καὶ ἀτερπῆς τῶν γονέων του καὶ τῶν διδασκάλων ἡ συναναστροφή. Ἐκαραδόκει τὴν στιγμὴν νὰ μείνῃ μόνος, ἀνενόχλητος, ρεμβός, ἀναπλάσσων ὄνειρα ἡδυπαθεῖ, ἐν τῇ παρελάσει φασμάτων ἀορίστων, μὲ γλυκεῖς φωτοβόλους

ὀφθαλμούς, μὲ στήθη μόλις ἐξογκούμενα, μὲ κόμην χρυσῆν, κυματίζουσαν εἰς τὸν ἀέρα. Πολλάκις κατὰ τὴν μυστηριώδη ὥραν τοῦ ἔσπερινου λυκαυγοῦς, ὅταν ὁ ἥλιος ἐκρύπτετο ὀπισθεν τοῦ λορίσκου ἐκείνου, διέγραφον δὲ φανταστικὸν ριπίδιον ἐπὶ τοῦ πορφυροῦ ὀρίζοντος αἱ χρυσαὶ ἀκτῖνες τῆς δύσεως, ὅταν ἡ αὔρα ἔπνεε μεθυστικὴ ἀνωθεν τῆς ἡρέμου θαλάσσης καὶ παρετάσσοντο χαμηλὰ ἐπιμήκη νεφύδρια πορφυρόχρυσα καὶ ἰώδη ἐπὶ τοῦ φωταυγοῦς αἰθέρος, — πολλάκις ὁ Λεωνίδας, ἔρμαιον ἀορίστου, ἀναιτίου μελαγχολίας, ἐκάθητο παρὰ τὸ παράθυρον καὶ ἔκλαιεν, ἔκλαιε χωρὶς νὰ εἰξεύρη διατί, ἔκλαιεν ἀνακουφιζόμενος, μὲ σιγῆλὰ ἀλλ' ἄφθονα καὶ πικρότατα δάκρυα. Καὶ τὴν νύκτα, τὴν ποθητὴν κελαινὴν νύκτα, ἄλυσιν μακρὰν μυστηριωδῶν ὥρων, ποσάκις ἄγρυπος ἐκεῖνος ὠνειροπόλησε παρὰ τὸ παράθυρον, ἢ ἐκυλίσθη λυσοῶν ἐπὶ τῆς κλίνης, ἢ ἔκλαυσε μετὰ πείσματος παρὰ τὴν τράπεζαν, ἐπὶ τοῦ ἡνεωγμένου βιβλίου.

Ἐν μέσῳ δ' ὄλου τούτου τοῦ κυκεῶνος τῶν αἰσθημάτων, τῶν φασμάτων, τῶν ὀνείρων, ἀνέκυπτεν εὐκρινὴς μία μορφή νεαρά, ὠραία, προσμειδιώσα . . . Ἦτο ἡ γείτων νεᾶνις, τὴν ὁποίαν ἔβλεπε συχνὰ εἰς τὸ παράθυρόν της, σκιαζομένην ἐπιχαρίτως ὑπὸ τῶν βαθέων κιτρίνων παραπετασμάτων. Πόσῃ τῷ ἔκαμεν ἐντύπωσιν καὶ πῶς τὴν ἐνεθυμῆτο, πῶς τὴν ὠνειρεύετο, ἀφ' ἧς στιγμῆς τὴν εἶδε, μόλις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, κύπτουσαν μετὰ μειδιάματος καὶ φιλοῦσαν τὸν μικρὸν τῆς ἀδελφόν. Ἐλαμψεν ὄλη, ὡς ἐντὸς αἴγλης. Ἀνεκαλύφθησαν οἱ τορνευτοὶ τῆς βραχίονες κατὰ τὴν περίπτυσιν, ἔφθασε δὲ μέχρι τοῦ κυφοῦ ἐκπνέων ὁ ἦχος τοῦ φιλήματος. Ἡ Μαρία τὸν ἐμάγευσε. Πρὶν ἔβλεπε τὴν ξανθὴν παιδίσκην ἄνευ αἰσθήματος, ἄνευ συγκινήσεως· ἀλλ' ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ὑφ' ἣν ἰδιάζουσαν ψυχολογικὴν θέσιν διετέλει, ἀπινδαλματίσθη ἐν τῇ ψυχῇ του βαθύτατα ἡ περικαλλῆς εἰκὼν, καὶ ταχέως ἐγένετο ἀντικείμενον, ἐν ᾧ συνεκεντρώθησαν πάντες οἱ ἀόριστοι τῆς ἡλικίας του πόθοι. Πάντα ἐκεῖνα τὰ ἀγλαόμορφα φάσματα, ὅσα παρήλαυνον πρὸ αὐτοῦ μεθ' ἡμέρας καὶ νυκτός, ἀντικατεστάθησαν ὑπὸ τῆς ὠραίας ἐκείνης μορφῆς μὲ τοὺς καστανούς ὀφθαλμούς, προσμειδιώσης παρὰ τὸ βαθύ κίτρινον παραπέτασμα, ἢ κυπτούσης ἐν φιλήματι πρὸς τὸν μικρὸν τῆς ἀδελφόν . . .

Τὴν ἡγάπησεν. Ὁ πρῶτος ἔρωσ, ὀρμητικὸς καὶ δυσήνιος, εἰσῆλθε βαθύτατα εἰς τὴν καρδίαν του. Μετέβαλεν ἔξεις, ζωὴν, χαρακτῆρα, αἰσθήματα. Ρεμβὸς καὶ μελαγχολικὸς πάντοτε, ἐλησμόνει νὰ εὐθυμήσῃ καὶ ἐνώπιον τῶν γονέων του. Εἰς τὴν τράπεζαν ἀφηρημένος πολλάκις

ἐκράτει μετέωρον μεταξύ τοῦ πινακίου καὶ τῶν χειλέων του τὸ κοχλιάριον ἢ τὸ περόνιον. Ἦρνεῖτο συχνάκις τὴν ἀμαξοδρομίαν ἢ τὸν συνήθη περίπατον, προτιμῶν νὰ μείνη ὅλον τὸ ἀπόγευμα παρὰ τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου του, ἐν ᾧ, ἀπέναντί του, μακρὰν ὀλίγον μετὰ τὴν αὐλὴν ἐκείνην καὶ τὸν μικρὸν κῆπον, ἡ Μαρία ἔπλεκεν ἢ ἐκέντα μεταξύ τῶν κιτρίνων παραπετασμάτων. Ἄλλοτε ἐπὶ τῶν σελίδων τῶν ἐμπορικῶν καταστίχων τοῦ πατρὸς του, ὧν προσεπάθουν νὰ τῷ διδάξωσιν ἡδὴ τὴν χρῆσιν καὶ τὸν ὄργανισμόν, ἐχάρασσε μεταξύ τῶν ἀριθμῶν τῶνομά της, ἐξαλείφων ἔπειτα διὰ κηλίδος τὴν ἀκούσιον ἐκμυστήρευσιν. Τὰ ὄμματά του τότε ἦσαν ὑπὲρ ποτε μεγάλα, ὑγρά, περιπαθῆ . . .

Οἱ γονεῖς του εἰς ἄλλα αἷτια ἀπέδιδον τὰ συμπτώματα ταῦτα :

— Δὲν τὸ ξεύρεις ; ἔλεγεν ἡ μήτηρ μὲ πικρότατον παράπονον· νέος εἶνε, θέλει νὰ διασκεδάσῃ, νὰ τρέξῃ νὰ κάμῃ . . . ἀλλὰ δὲν μπορεῖ, ἡ ἀρρώστια του τὸν ἔχει πολὺ ντροπαλό . . .

— Δὲν εἶν' αὐτό, ἀντέτασεν ὁ πατήρ· ἄς ἦταν καλὰ καὶ ἄς μὴν ἐδιασκεδάζε· τὸ σῶμά του τὸν ἐνοχλεῖ πολὺ καὶ τὸν λυπεῖ . . .

Ἄλλ' ἠπατώωντο. Ἦδὴ ὁ κυφὸς οὐδὲ κἂν ἐσκέπτετο τὴν σωματικὴν αὐτοῦ δυσμορφίαν. Ὑπὸ τὸ βλέμμα τῆς κόρης, τὸ ὁποῖον τῷ ἔρριπτε, τότε, ὡς πάντοτε, χάριν περιεργείας, ἐλησμόνει τοὺς ὕβους τῆς ράχεως, καὶ ἐν τῷ ἐγωϊσμῷ τοῦ ἑρῶντος παρέβλεπε τὴν ἀκανόνιστον κεφαλὴν καὶ τὰ ραιβὰ σκέλη. Ὁ καθρέπτης τὸν ἐκολάκευε τότε περισσότερον τῶν διδασκάλων του. Ἀμφίβαλεν ἐνίοτε περὶ τῶν πρὸς αὐτὸν διαθέσεων ἐκείνης, ἀλλ' οὐδέποτε ἑθεώρησεν ἑαυτὸν ἀνάξιον τῆς συμπαθείας της. Ἐσκέφθη ὅτι εἶνε καιρὸς ν' ἀποτολμήσῃ τὴν ἐκδήλωσιν, νὰ ἐπικαλεσθῆ τὰ αἰσθήματά της, νὰ γίνῃ εὐτυχής. Διὰ νὰ τὴν συγκινήσῃ περισσότερον, ἀπεφάσισε ν' ἀλλάξῃ βίον, νὰ μεταβάλλῃ τακτικὴν. Ἦτο κοινὸν καὶ ἀναξιοπρεπὲς ὅλως διόλου νὰ τὴν πολιορκῆ μὲ τακερὰ βλέμματα ἐκ τοῦ παραθύρου του, ἐν ᾧ — εἰς τε τὰ βιβλία καὶ τὸν πραγματικὸν βίον, — ἔβλεπεν ἄλλους εὐτυχεῖς ἐραστὰς διερχομένους κάτω τὴν ὁδὸν μὲ ὑπερηφανίαν, καὶ τὴν νύκτα μὲ ᾄσματα καὶ μὲ κιθάραν . . .

Τάχιστα ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν του ἡ ἰδέα ν' ἀποτινάξῃ τὴν μόνωσιν καὶ τὸν περιορισμόν, ν' ἀποσεῖσῃ τὸν ζυγὸν τῶν γονέων του, καὶ μόνος ἢ μετὰ φίλων νὰ μετέλθῃ εἰς τὰς ὁδοὺς τὸν ρομαντικὸν ἐραστήν. Ἐνόμισεν ὅτι εἶχεν ὅλα τὰ προσόντα, ὅλας τὰς πιθανότητας τῆς ἐπιτυχίας. Πλὴν ἡγάπα πολὺ· ἡγάπα μέχρις ἀκαταλογίστου· αἱ πρῶται

ὄρμαί τῆς νεότητος τὸν παρέσυρον καὶ τὸν ἦγον τυφλῶς πρὸς ὀλέθριον τέλος.

Μίαν ἡμέραν λοιπόν, χωρὶς νὰ εἶπη τίποτε εἰς οὐδένα, ἐνδύεται, καλλωπίζεται, θέτει ἐν ἄνθος ἐν τῇ κομμοδοχῇ, λαμβάνει τὸ ραβδίον του καὶ ἐξέρχεται τῆς οἰκίας ὁ πλανόδιος ἐραστής. Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν ἀπετόλμα τοιοῦτόν τι ὁ Λεωνίδας Παχύς. Ἡ περιβολὴ του ἐνεῖχε πολὺ τὸ γελοῖον. Οἱ ὕβοι ἔχουσι τὴν ιδιότητα ν' ἀφομοιωσι, νὰ καθιστῶσιν ἀγνωρίστον παντὸς εἶδους ἔνδυμα· δὲν διέκρινες τί ἐφόρει ὁ κυφός, ἱμάτιον ἢ ἐπιγονατίδα, κολόβιον ἢ ἐπανωφόριον. Ἐν ὕψασμα ὑπόλευκον ἐκάλυπτεν ἀτάκτως, ἀσχηματίστως, πλήρες πτυχῶν, τὸν ἄμορφον ἐκείνον κορμόν, δύο δ' ἄνισοι, ἀκανόνιστοι ἐκ ραβδωτοῦ σωλῆνες, περιέβαλλον τὰ ραιβὰ του σκέλη. Ἀνεκρυπτον τὰ ὑπερμεγέθη ἐξ ἐριούχου ὑποδήματα καὶ ἔστιλβεν ὁ καινουργῆς πῖλος ἐπὶ τῆς πεπλατυσμένης ἐκείνης κεφαλῆς, μὲ τὴν ζακνήν κόμην καὶ τοὺς ὀφθαλμούς τοὺς ἀείποτε δακρυβρέκτους. . . .

Προχωρεῖ ὁ Λεωνίδας μετὰ κόμπου καὶ χαιρετᾷ σοβαρῶς τοὺς γνωρίμους, ὅσοι, ἐκπληκτοὶ, ἀποκαλύπτονται ἐνώπιόν του. Καθ' ὁδὸν πολλὰ ὄμματα μεγάλα, διάνοικτα, πλήρη εἰρωνείας, προσηλοῦνται ἐπὶ τοῦ ἀγνώστου, τοῦ γελοίου αὐτοῦ ζήφου, τὸ ὅποῖον ἐξέφυγε τοῦ κλωβοῦ του. . . Συχνοὶ ἀντηχοῦσιν ὀπισθέν του οἱ γέλωτες, ἀπὸ τῶν παραθύρων, τῶν καταστημάτων. Πρὸ πάντων ἀκράτητοι εἶνε οἱ ἀγυιόπαιδες. Ἐν τῇ μικρᾷ ἐπαρχιακῇ πόλει σπανίως τοῖς παρέχεται τοιαύτη εὐκαιρία· ἀνά πᾶν βῆμα ἐκδήλοῦσι τὴν ἐκπληξίν των διὰ ζωηρῶν κινήματων καὶ ἐπιφωνήσεων :

— Πιάστε τὸν κάθουρα κ' ἔφυγε ! φωνάζουσι.

Ἄλλ' ὁ κυφός δὲν κατανοεῖ τὸ εἶδος τῆς ἐντυπώσεως, τὸ ὅποῖον παράγει ἡ ἐμφάνισίς του, καὶ βαδίζει ἀταράχως. Αἰσθάνεται μόνον ἐλαφρὰν τινα συστολὴν καὶ ἀμηχανίαν διὰ τὸ ἄηθες, ἥτις χρωματίζει τὸ πρόσωπόν του ἐρυθρόν, ὅπως τὸ γαρούφαλον τὸ μειδιῶν ἐξ οἴκτου ἐν τῇ κομμοδοχῇ του. . . .

Τέλος διέρχεται παρὰ τὴν οἰκίαν τῆς Μαρίας, κάμψας τὴν ἄλλην ὁδόν. Ἡ ἐρημία, ἥτις βασιλεῦει ἐνταῦθα, τῷ ἐπιτρέπει τὴν ἐκδήλωσιν τῶν αἰσθημάτων του. Εἶνε εὐτυχῶς ἡ νεάνις εἰς τὸ παρὰ θυρον μὲ μίαν φίλην της. Συνομιλεῖ ζωηρῶς, χειρονομεῖ, λάμπουν οἱ ὀφθαλμοὶ της καὶ ἐκρήγνυται ἀργυρόρηχος ὁ γέλωσ της. Πλὴν μένει μὲ μισὴν λέξιν εἰς τὸ στόμα, ἐκπληκτος ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ τερατώδους γείτονός της, τὸν ὅποῖον μόλις ἀναγνωρίζει ὑπὸ τὴν πρωτοφανῆ ἐκείνην περιβολήν.

Ὁ ἐρωτόληπτος νεανίας ἐγείρει τὴν κεφαλὴν μετ' ἐπιτηδεύσεως καὶ προσηλοῖ τὸ ὕγρον βλέμμα ἐπὶ τῆς κόρης, μετὰ τόσης περιπαθείας, μετὰ τοιαύτης κωμικῆς ἐκφράσεως, ὥστε εἰς νέος εὐελπὶς, ὅστις ἴσταται χαριεντιζόμενος παρὰ τὴν θύραν τοῦ ἀπέναντι κουρείου ἐκπέμπει θορυβώδη, ἀκράτητον γέλωτα. Ἡ Μαρία ἀποσύρεται ἐρυθρὰ ἐξ ἀναιτιοῦ αἰσχύνης. Ὁ κυφὸς προχωρεῖ ἐν ταραχῇ καὶ παρέρεχεται.

— Εἶνε πολὺ ντροπαλὴ ἢ καυμένη, σκέπτεται παρερχόμενος· ἄμα μὲ εἶδε ἔμπηκε μέσα . . . ἀλλὰ γιατί νὰ γελᾶσθαι 'κείνο τὸ παιδί ἀπ' ἀντίκρου;

Ἐγένετο ἤδη τὸ πρῶτον βῆμα. Πλὴν ὁ γέλωσ τοῦ κομψοῦ ἐκείνου καὶ ὠραίου Εὐέλπιδος, ἀντεραστοῦ ἴσως, καταθασανίζει τὸν νοῦν τοῦ Λεωνίδα. Διατί ἐγέλασε; Μήπως τῷ ἐφάνη γελοῖος; Ὁ ἀνόητος! . . . αὐτὸς ἔκαμε καὶ τὸ κορίτσι κ' ἐμπήκε μέσα κατακόκκινον . . . Ἀλλὰ πάλιν, ποῖος θὰ τὸν ἐβεβαίου, ὅτι δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ εὐτυχῆς ἐραστής τῆς Μαρίας, καὶ ὅτι δὲν εἰσήλθεν ἐκείνη ἢ μόνον διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ; Ἄν ὄχι, μήπως δὲν τῇ ἤρσεν ἡ ἐνδυμασία του; ἄχ! μήπως δὲν ἐδέχετο τὸν ἐρωτὰ του; Ἐκ τῆς πρώτης του ἐρωτικῆς ἐκδρομῆς ὁ Λεωνίδας ἀποκομίζει μίαν θλίψιν καὶ ἐν μῖσος· θλίψιν ἀόριστον διὰ τὴν διαγωγὴν τῆς κόρης, μῖσος βαθύ διὰ τὸν γέλωτα τοῦ νέου.

Ἰπὸ τὰς ἐντυπώσεις ταύτας ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του. Τὸν ὑπεδέχθησαν μετὰ χαρᾶς οἱ γονεῖς του, ἐκπληκτοὶ καὶ περιχαρεῖς διὰ τὸν ἀσυνήθη καλλωπισμὸν καὶ τὴν ἐκτακτον ἐκείνην ἐξοδον.

— Ἔτσι νὰ πέρνης κομμάτι ἀέρα! ὄλο κλεισοῦρα τώρα τὸ καλοκαίρι καὶ τί καλὸ σοῦ κάνει, παιδί μου; ἔλεγεν ἡ μήτηρ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφάνη σήμερον ὁ κυφός, ὁ ὠραιότερος καὶ ὑγιέστερος τῶν υἱῶν.

Μεθ' ὅσας ἀπεκόμιζε πικρίας ὁ Λεωνίδας προσεποιοῦντο φαιδρότητα καὶ ἀπεκρίνατο μετὰ γέλωτα καὶ ἀστειότητος εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῶν γονέων του. Τοῖς ὑπεσχέθη μάλιστα, ὅτι θὰ ἐξηκολούθει τὴν τακτικὴν ἐκείνην εὐθυμότερος καὶ κοινωνικώτερος γινόμενος.

Δὲν ἀπεθαρρύνθη τῷ ὄντι· καὶ ἐξηκολούθησεν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἀκόμη τὰς ρωμαντικὰς του ἐκδρομὰς. Καθ' ἐκάστην δείλιν, ὅταν ὁ ἥλιος ἐκρύπτετο ὀπισθεν τοῦ λοφίσκου ἐκείνου, ἐκαλλωπίζετο ὁ κυφός μετ' αὐξούσης πάντοτε φιλοκαλίας καὶ ἐξήρχετο εἰς τὸν συνήθη γύρον ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς Μαρίας. Ἀλλὰ τὴν ἔβλεπε ψυχράν, ψυχροτάτην, σχεδὸν ἐκπληκτον καὶ δυσηρεστημένην ἐπὶ τῇ λατρείᾳ, ἣν ἐξεδήλου πρὸς αὐτὴν ὁ ἀτυχῆς. Δὲν τὴν ἐμάλασεν ἡ θερμότης τοῦ πάθους ἐκείνου· τὸ ὕγρον του ὄμμα, τὸ πλήρες παρακλήσεως καὶ περιπαθείας δὲν

τὴν συνεκίνει ποσῶς. Μόνον τοὺς ὕβους τοῦ ἔβλεπεν ἡ νεαρὰ κόρη καὶ τὴν τερατώδη τοῦ δυσμορφίαν, ἣτις τόσον τῇ προὔξενει γέλωτα :

— Χά, χά, χά ! ἀκοὺς ἐκεῖ νὰ θέλῃ νὰ τῆς κάμῃ ἔρωτα ὁ βασι-
ληῆς τῶν καθούρων, (ὅπως ὠνόμαζον γενικῶς ἀπὸ τῆς ἐξόδου τοῦ
τὸν Λεωνίδα) καὶ νὰ τὴν κάμῃ γελοίαν 'σὲ τόσοις καθῶς-πρέπει, ποῦ
περνοῦν κάθε μέρα γι' αὐτήν ! . . . Νὰ ἡ ὥρα τόρα . . .

'Ἄλλ' ἐκτὸς τῆς ἐν τῷ ἔρωτι δυσπραγίας, διεπέρα βαθύτατα τὴν
ψυχὴν τοῦ τὸ σκῶμμα, τὸ ἀνάληπτον σκῶμμα τοῦ κόσμου, τὸ ὁποῖον
ἤρχισεν ἤδη νὰ αἰσθάνηται, νὰ ἐννοῇ. 'Ἀντήχουν περὶ αὐτὸν κατὰ
τὴν διάβασίν του αἱ χλευαστικαὶ ἐπιφωνήσεις ἀπὸ τῶν στομάτων
μικρῶν καὶ μεγάλων, μὲ ἀβρὰ ροδόχροα χεῖλη ἢ βαθεῖς μύστακας,
καὶ σχεδὸν πρὸ τοῦ προσώπου του, ἔβλεπε φωτίζοντα μοχθηρὰς φυσιο-
γνωμίας τὸν εἰρωνικόν, τὸν θανατηφόρον γέλωτα. 'Εκεῖνος ὁ ὠραῖος
καὶ κομψὸς Εὐέλπις πρὸ πάντων, τὸν ὁποῖον συνήντα τακτικῶς ὑπὸ
τὴν οἰκίαν τῆς Μαρίας παρὰ τὴν θύραν τοῦ κουρείου, ραδινὸν καὶ εὐ-
μελῆ ὑπὸ τὴν λινὴν θερινὴν στολήν, πῶς ἐφαιδρύνετο εἰς τὴν θεάν τοῦ
κυφοῦ καὶ οἶον πῦρ εἰρωνείας καὶ χλεύης ἐξέπεμπον τὰ μικρά, τὰ ἡμί-
κλειστα ὄμματά του !

Τοῦτο ἠνάγκασε τὸν Λεωνίδα νὰ γείνη συνετώτερος, ἐπιφυλακτι-
κώτερος. 'Ἀπεφάσισεν ἤδη νὰ διέρχεται ἀπὸ τὴν οἰκίαν τῆς ἐρωμένης
του τὸ ἐσπέρας, μετὰ τὴν ἐκ τοῦ κουρείου ἀναχώρησιν τοῦ Εὐέλπιδος,
τὸν ὁποῖον διερχόμενοι οἱ φίλοι του παρελάμβανον εἰς τὸν περίπατον
τῆς Πλατείας. Οὕτως ἦτο ἡσυχώτερος ὑπὸ ἔποψιν ἀντιζήλων καὶ σκαμ-
μάτων. 'Ἄλλ' ἐὰν οἱ ὕβοι του δὲν ἐκίνουν τὸν γέλωτα, οὐδ' ὁ ἔρως του
ἐκίνει τόρα περισσότερο τὸν οἶκτον. 'Ἡ Μαρία τὸν ὑπεδέχετο μετὰ
τῆς αὐτῆς πάντοτε ψυχρότητος. 'Ἐξηκολούθει τὴν ὁμιλίαν της ἢ τὴν
ἐργασίαν, ἢ ἔστρεφεν ἀλλαχοῦ τοὺς ὀφθαλμούς, σπανιώτατα προση-
λοῦσα ἐπὶ τοῦ κυφοῦ βλέμμα, ταυτόσημον μὲ σαρκαστικόν, ἀπάνθρω-
πον γέλωτα . . .

Τὸ πάθος τοῦ Λεωνίδα ἐξήφθη εἰς βαθμὸν ὕψιστον. 'Ἡ περιφρόνησις
ἐκείνη καὶ ἡ ἀνάληψία τὸν ἔφερον εἰς ἀπόγνωσιν, ἐν ᾧ ὁ ἔρως του ὁ
τόσφ δυστυχῆς, ἐκορυφοῦτο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. 'Ἀδύνατον ἦτο
ν' ἀποδιώξῃ τῆς φαντασίας του, κοιμώμενος ἢ γρηγορῶν, τὴν εἰκόνα
τῆς θελκτικῆς παιδίσκης, μιᾶς ὠραίας κεφαλῆς ξανθῆς, ὠχρολεύκου,
κυπτούσης ἐπὶ τοῦ εὐκόλπου στήθους πρὸς τὸ ἀβρὸν χειροτέχνημα, ἐν
μέσφ τῶν βαθέων κιτρίνων παραπετασμάτων τοῦ παραθύρου της. Πῶς
τὴν ἠγάπα ! πῶς θὰ ὑπέμενε τὰ πάντα, ἂν ἐκινεῖτο ἡ καρδία της εἰς

συμπαθέστερα αισθήματα! Ἄλλὰ φεῦ! οἱ καστανοὶ ἐκεῖνοι ὀφθαλμοί, οἱ τόσοφ γλυκεῖς, ἐσπινθήριζον ὑπὸ τὰς μακρὰς βλεφαρίδας καὶ τὸν φιλοσκώμωνα οἶστρον, ἐν ᾧ τὸ χεῖλος τὸ ῥόδιον, διέστελλε τὸ σκληρὸν μειδίαμα τῆς περιφρονητικῆς εἰρωνείας! . .

Θὰ τῇ γράψῃ! Εἶνε πλέον καιρὸς νὰ λήξωσι τὰ βάσανά του . . . πρέπει νὰ μάθῃ ἂν δικαιοῦται νὰ ἐλπίζῃ τίποτε ἐκ τοῦ ἀγνοῦ ἄλ- πεγνωσμένου ἔρωτός του.

Ἐκαμεν ἐν σχέδιον ἐπιστολῆς, ταπεινῆς, θερμῆς, ἀληθοῦς κατόπτρου τοῦ πάθους του, τὴν ὁποῖαν ἀντέγραψε δεκάκις, σχίζων τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο τὰ ἀντίγραφα ἐπὶ τῇ ἐλαχίστῃ προφάσει. Τέλος ἡ- χαριστήθη εἰς ἐν ἐπὶ ῥοδοχρόου χάρτου, μὲ τὰς τέσσαρας σελίδας πλήρεις τῆς λεπτῆς, τῆς συμπετυκνωμένης καλλιγραφίας του. Μετὰ τὰς ἐκφράσεις καὶ τὰς ἐξομολογήσεις, τῇ ἐζήτει δύο λέξεις εἰς ἀπάντησιν τελειωτικῆν. Αὐτὸς ὁ ἴδιος, ἔγραφε, θὰ διήρχετο αὐριον τὸ ἐσπέρας νὰ τὴν λάβῃ.

Ἡ ἐπίδοσις ὑπῆρξεν εὐκολος. Ἡ μικρὰ ὑπηρετρια τῆς οἰκογενείας ἐπέισθη ἀνθ' ἐνὸς δεκαλέπτου νὰ ἐγχειρίσῃ τὸ γραμμάτιον τοῦ κυφοῦ εἰς τὴν νεαράν τῆς κυρίαν.

Παρῆλθε μία νύξ καὶ μία ἡμέρα πλήρης ἀγωνιώδους προσδοκίας καὶ τὸ ἄλλο ἐσπέρας ἔσπευσεν ὁ ἐραστὴς εἰς τὴν συνέντευξιν, τὴν ὁποῖαν αὐτὸς εἶχε προσδιορίσει. Μυρίαὶ τὸν ἐβασάνιζον προαισθήσεις καὶ ὑποψίαι· θὰ ἐμάνθανε πῶς ἐγένετο δεκτὴ ἡ ἐξομολόγησις του, τί ἔπρεπε νὰ ἐλπίζῃ εἰς τὸ ἐξῆς περὶ τοῦ ἔρωτός του . . Ἡ καρδιά του ἔπαλλεν ἐντὸς τοῦ καχεκτικοῦ σώματος καὶ τὰ ραιθὰ του σκέλη ἐκλονίζοντο εἰς ἕκαστον βῆμα. Ἐτρεμε σύσσωμος.

Ἡ νύξ ἦτο σκοτεινὴ. Τὸν στενὸν καὶ ἐλικτὸν δρομίσκον μόλις ἐφώτιζε μακρόθεν νυσταλέος φανός. Τὸ κουρεῖον ἦτο κλειστόν. Μελανὸς ἐφαίνετο ὁ τόπος, ἐφ' οὗ ἴστατο συνήθως τὴν ἡμέραν ὁ Εὐέλπις. Οἱ διαβάται ἦσαν σπάνιοι· μόλις διέκοπτε τὴν ἐρημίαν ὁ θροῦς τῆς παρὰ κλήλου μεγάλης ὁδοῦ, ἐφ' ἧς διήρχοντο ἀκόμη ἄνθρωποι καὶ ἐκάστοτε ἔτρεχον ὀχήματα δρομαῖα. Ἐν ὠρολόγιον ἤγειρεν ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ πύργου τὴν μεταλλικὴν του φωνὴν καὶ ἤχησε τρία ποικίλα, δια- τονα κτυπήματα — τὰ τρία τέταρτα μετὰ τὴν δεκάτην.

Τὸ παράθυρον τῆς Μαρίας ἦτο κλειστόν. Ἐκ τῶν δρυφράκτων εἰσέβαλλεν ὀλίγον φῶς· ἀφεύκτως θὰ ἦτο ἡ κόρη ἐκεῖ, ἐργαζομένη ἢ ἀναγινώσκουσα. Ἐβλέπεν ὁ Λεωνίδας μετὰ παλμῶν τὸ μυστηριῶδες ἐκεῖνο παράθυρον. Ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτὸς ἤκουσε τὴν φωνὴν τῆς, εὔηχον καὶ

καθαράν, ὡσεὶ ἐξ ἀργύρου, ἔβηξεν, ἐβημάτισεν, ἐσφύριζε διὰ ν' ἀκουσθῆ. Ἄλλ' εἰς μάτην, τό παράθυρον ἔμεινε κεκλεισμένον.

Μετ' ὀλίγον ἤκουσε κρότον ἐν τῷ δωματίῳ ἀνθρώπου πλησιάζοντος τὸ παράθυρον. Δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ ἐν μειδιάμα ἀγαθόν, πληθεῖς εὐχαριστήσεως, τὸ ὅποιον ἐφώτισε τὴν μακράν του ὄψιν. Ὡθήθη ἀποτόμως τὸ δρύφρακτον. Δὲν ἠκούσθη λέξις, δὲν ἐφάνη οὐδεὶς. Μία χεὶρ μόνον ἐξώρμησε τεταμένη, ἔρριψε κάτι τι πρὸς τὸν Λεωνίδα καὶ εἰσῆλθεν ἀμέσως ἐπανακλείσασα ἀποτόμως τὸ δρύφρακτον. Ἦτο ἐκείνη ἀφεύκτως· ἐγνώρισε τὴν τορνευτὴν τῆς χεῖρα. Ἦτο ἐπιστολὴ τὸ ριθθέν· τὴν ἀνέλαβεν, τὴν ἐκράτει, τὴν ἐψηλάφει. Ἐγέντο ἐπὶ τέλους εὐτυχής. Μετ' ὀλίγον θὰ ἐμάνθανε τὴν ἀπόφασίν τῆς, ἣτις προσιωνίζετο εὐνοϊκῆ καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα. Ἄλλως πρὸς τί ἢ τόση προθυμία καὶ ἡ ἀκρίβεια; Ναί, ἄς ἐγέλα ὅσον ἤθελεν ὁ κακὸς Εὐέλπις.

Φεύγει, σπεύδει εἰς τὴν οἰκίαν του ν' ἀναγνώσῃ ἀπλήστως τὸ ἐπιστόλιον ἐκεῖνο, νὰ ἐντυφῆσῃ εἰς τοῦ ἔρωτος τὴν γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν πρῶτην φορὰν θὰ ἤκουε καὶ ὁ κυρὸς. Κινεῖται νὰ φύγῃ μετὰ τινα λεπτὰ εὐτυχοῦς ρεμβασμοῦ καὶ ἡ κόρη ἀκούει ἐνδοθεν τὰ βήματά του.

Ἄλλ' αἴφνης ἀκούει ὁ φεύγων βήματα ἀνθρώπου ἐρχομένου κατὰ μέτωπον. Τὰ βήματα ἦσαν βαρέα, ἔρρυθμα, ὡσεὶ στρατιωτικά. Ἀντήχησεν εἶτα εὐκρινῆς ὁ κρότος τῆς ξιφολόγητος καὶ ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ φανοῦ διέκρινε μακρόθεν τὰ στιλπνὰ κομβία τοῦ Εὐέλπιδος. Ὁ κακὸς τοῦ δαίμων. . . Ἠσθάνθη βίαιον παλμόν. Κακὴ προαίσθησις ἐπεβάρυνεν αἰφνιδίως τὴν καρδίαν του, μεθ' ὅλην τὴν εὐτυχίαν, ἣν ἠσθάνετο πρὸ ὀλίγου. Δὲν ἔπρεπε νὰ φύγῃ. Ἐπρέξε πρὸς μίαν θύραν θολωτὴν, μεγάλην, μὲ εὐρείας παραστάδας ἐκεῖ, παρὰ τὴν σκοτεινὴν γωνίαν τοῦ δρομίσκου, πρόχειρον κρύπτειν, ἀφ' ἧς ἐδύνατο νὰ βλέπῃ καὶ νὰ ἀκούῃ ἀόρατος. Προσῆρμωσεν ὑπὸ τὸν θόλον ὅπως ἐδύνατο καλλίτερον τὸ κυφόν του σῶμα, σφίγγων εἰς τὰς χεῖράς του τὸ γραμματίον, συνέχων τὴν ἀναπνοὴν καὶ περιμένων μετ' ἀγωνίας. Ἐν ἔνστικτον τὸν ἐκράτει ἐκεῖ· δὲν ἤθελεν οὔτε νὰ φύγῃ, οὔτε νὰ φανῆ.

Ὁ Εὐέλπις προὔωρθε διὰ τοῦ αὐτοῦ ρυθμικοῦ κροτοῦντος βήματος. Τὸ δρύφρακτον ἠνεώχθη σιγά—σιγά. Τὸ ὤθησεν ἡ αὐτὴ χεὶρ, ἀλλὰ δι' ἄλλου τρόπου. Εἰς τὸ ἀμυδρὸν φῶς, τὸ ὅποιον ἐξεχύθη, ἐφάνη ἡ ὠραία ὠχρὰ κεφαλὴ μὲ τὴν ζανθὴν κόμην καὶ τὸ εὐκόλπον στῆθος, μὲ τὴν λευκὴν οἰκιακὴν ἐφροστρίδα.

Ὁ κομβὸς νεανίσκος ἐσταμάτησεν ὑπὸ τὸ παράθυρον.

— Καλὴ ὀσπέρα! εἶπε προβάλλων τὰ χεῖλη καὶ καμμῶν τοὺς ὀ-

φθαλμούς, δι' ὕφους ἀποτόμου, ἐγωῖστικῷ, σχεδὸν αὐθάδους, ὡς ὁμιλοῦσιν οἱ πλεῖστοι ὑπὸ τὴν στρατιωτικὴν στολὴν, καίτοι ἔχοντες ἀγαθὴν καρδίαν κατὰ βάθος.

— Καλὴ 'σπέρα, Ἄγγελέ μου! ἀπήντησεν ἡ νεᾶνις μὲ τόνον δειλόν, μὲ φωνὴν ὑποτρέμουσαν. ὦ, πολὺ θὰ τὸν ἠγάπα τὸν μικρὸν αὐτὸν Ἄρην, μὲ τὴν κομψὴν στολὴν, τὴν εὐαρμοζοῦσαν ἐπὶ σώματος λιγυροῦ, μὲ τὸν ἱπποτικὸν χαρακτῆρα καὶ τὸ ὕφος ἐκεῖνο τὸ ὑπέρφρον, τὸ τόσον ἀγαστόν. Καὶ πόσον εὐτυχὴς θὰ ἦτο ἐπὶ τῷ ἔρωτι τούτῳ ἡ κόρη, κατακτῆσασα τὸ μῆλον τῆς ἔριδος ὅλων τῶν νεανίδων τῆς πόλεως . . .

Ὁ δὲ κυφὸς Λεωνίδας μὲ τοὺς ὀφθαλμούς τοὺς ἀείποτε ὑγροὺς ὡσεὶ δακρυβρέκτους, τὰ ἤκουεν ὄλα καὶ τὰ ἔβλεπεν ἐκεῖ ὑπὸ τὸν θόλον.

— Ἄργησ' ἀπόψε νὰ περάσω . . . ἀλλὰ ἔτσι ἤθελα νὰ σὲ τιμωρῆσω λιγάκι, γιατί μ' ἐγέλασες.

— Ἐγὼ σ' ἐγέλασα; πῶς;

— Πῶς; μὰ δὲν μούπεες πῶς θὰ μοῦ γράψης χθές; διατὶ μόλις σήμερα ἔλαβα τὸ γράμμα σου;

— Δὲν ἔλαβα καιρὸ χθές . . . σοῦ δρκίζομαι δὲν με ἄφηκαν μονάχη οὔτε μία στιγμή.

— Καλὰ, καλὰ τὰ ξεύρεις τὰ ψέμματα, μὰ σὲ μὲ δὲν περνοῦνε καλέ, μή με πῆρες γιὰ κείνο τὸ καμπόρη ποῦ σοῦ κάνει κόρτε ἀπὸ δῶ κάθε-μέρα;

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ἡ νεᾶνις ἐξερράγη εἰς γέλωτα διαμαρτυρήσεως τόσῳ σαρκαστικόν, ὥστε μία ψυχὴ, κεκρυμμένη ὑπὸ ἑνᾶ θόλου ἐκεῖ, ἠσθάνθη σπαραγμὸν θανατηφόρον.

— Ἐλα, ἔλα, Μαρία, καὶ μὲ τὸ γέλοιο σου δὲν με πλανᾷς . . . Μοῦ φαίνεται πῶς μπροστά του δὲν γελᾷς ἔτσι . . . ξεύρω 'γώ; γιατί νὰ μὴ μοῦ γράψης χθές;

— Ἐγὼ; . . . ἐγὼ ἐκεῖνο τὸ τέρας, ἐκεῖνο τὸ βλάκα; . . . ἄχ, πῶς μὲ παρεξηγεῖς, Ἄγγελε, πῶς μὲ προσβάλλεις! ἀκόμη δὲν ἐνόησες πόσον πάσχω διὰ σέ . . .

Δὲν ἴσχυσε ν' ἀκούσῃ περισσότερα ὁ Λεωνίδας. Ἄρῃκε τὴν κρύπτῃν του, ὅσον ἠδύνατο σιγὰ καὶ ἀπῆλθεν ἀπαρατήρητος, ὠχρὸς, τρέμων, συνθλίβων ἐν παροξυσμῷ νεύρων τὸ ἐπιστόλιον, τὸ ὁποῖον τὸν ἐφλεγε τόρα, ὡς ἀνθραξ ἀνημμένος. Ἠκούσθησαν τὰ βήματά του καὶ ἐκινήθη τῶν ἐραστῶν ἡ προσοχή, ἀλλ' ἠδιαφόρει ἂν κατεφωρᾶτο ἕως τέλους. Ἐσπευδεν, ἐσπευδε ν' ἀναγνώσῃ τὴν ἀπάντησίν τας. Οὕτω θὰ ἐλύοντο

τὰ παράδοξα μυστήρια, τὰ ὁποῖα ἔβλεπε τὴν νύκτα ἐκείνην. Νὰ τῷ γράφῃ καὶ νὰ τὸν ὑβρίζῃ. Νὰ δέχεται τὸν ἔρωτά του καὶ νὰ συνομιλῇ τὴν νύκτα μετὰ τοῦ Εὐέλπιδος ; Πάλιν, τί ἐσήμαινεν ἡ ταχύτης, ἡ περιφρόνησις σχεδόν, μεθ' ἧς ἔρριψε τὸ γραμματίον ; * Ἄλλως, αὐτὸν ἢ τὸν Εὐέλπιδά ἐνέπαιζε ;

Μὲ τὸν κατακλυσμὸν αὐτὸν τῶν ἀποριῶν φθάνει εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ἄνάπτει ταχέως τὸ φῶς, τὸ ὁποῖον θὰ διαλύσῃ ὅλον τὸ περιβάλλον αὐτὸν σκότος.

Φεῦ ! δὲν εἶνε χρεῖα ν' ἀναγνώσῃ τὸ γραμματίον. Μόλις τὸ ἀναπτύσσει ἀναγωνίως καὶ ἀναγνωρίζει τὸν ροδόχρουν χάρτην, μὲ τὰς λεπτὰς καὶ συμπεπυκνωμένας γραμμὰς τῆς ἰδίας του ἐπιστολῆς . . .

Γ'

. . . *fors l'honneur !*

Τὸ σκῶμμα τῶν ἀνθρώπων καὶ ὁ ἔρωσ ὁ ἀποκρουσθεὶς συνεπλήρωσαν τὸ καταστρεπτικὸν ἔργον τῆς φύσεως. Ὁ κυφὸς ἐγένετο στυγνός, μελαγχολικός, μισάνθρωπος. Ἡ ζωὴ ἐκείνη, τὴν ὁποῖαν ἀνεπτέρωσεν ἐπ' ὀλίγον ὁ ἔρωσ καὶ ἡ ἐλπίς, ὑπέστη τοῦ Ἰκάρου τὸ πάθημα, ὑπὸ τὴν θέρμην τοῦ πόθου εἰς τὸ πέλαγος τῆς ἀπογοητεύσεως. Δὲν ἐγνώρζεν ἤδη ποῦ καὶ πῶς νὰ ζήσῃ ὁ ἀτυχής. Δὲν ἐξῆλθε πλέον τῆς οἰκίας του. Ἐπανεῦρε ταχέως τὴν μόνωσιν τοῦ δωματίου του, καὶ ἐν τῷ σοβαρῷ ἐμπορικῷ γραφείῳ τὰ κατὰστικα τοῦ πατρὸς του. Ἐκυπτεν ἐπὶ ὥρας εἰς στήλας ἀριθμῶν καὶ σημειώσεων, ἀλλὰ ἠλίθιος ὁ ταλαίπωρος ἠδυναίει νὰ κατανοήσῃ τὸν ὀργανισμὸν τῶν πολυπλόκων ἐκείνων πραγμάτων. Μετ' ὀλίγον ἀπηλπίσθη ἐντελῶς καὶ παρητήθη τῆς ιδέας νὰ μάθῃ διπλογραφίαν.

Ἡλίθιος ! ὦ, ἐὰν δὲν ἦτο ! ἐὰν τὸ πνεῦμά του, ἀποτινάσσον τὸν ζυγὸν τῶν ταπεινῶν πραγμάτων, ἠδύνατο νὰ μετεωρισθῇ εἰς τὰ ὕψη, εἰς τὰς ἰδανικὰς χώρας, ἔνθα ἐγείρουσι τὰ ἱερά ἄδυστα ἢ Ποίησις καὶ ἡ Ἐπιστήμη, πῶς θὰ ἔσκαπτεν αὐτὸς τῶν ἀνθρώπων τὰς ἀδυναμίας καὶ τὰ γελοῖα, πῶς τῆς ψυχῆς του αἰ πτήσεις θὰ ἠϋθυναν καὶ θὰ ἐμεγάλυνον πρὸ τοῦ κόσμου τὸ στρεβλὸν σῶμα, καὶ πῶς θὰ περιεφρόνει ὑπέρτερος τὰ ἔμφυχα ἐκεῖνα ἀθύρματα μὲ τὴν μικρὰν καρδίαν καὶ τὸν ὀλίγον νοῦν ! . . .

Κατ' ἀρχὰς οἱ γονεῖς τοῦ Λεωνίδα ἐφοβήθησαν περὶ τῆς υἱείας του καὶ περὶ τῆς ζωῆς του. Εἶδον τὸν ἀπελπισμὸν του τὸν ἀνήκουστον,

ἔρευνησαντες δὲ τὰ αἷτια, ἔμαθον παρὰ γειτόνων τὸν πρὸς τὴν Μαρίαν ἔρωτα. Ὁ πατὴρ δὲν εἶπε τίποτε· ἤξευρε πῶς αἱ ἑλαφραὶ ἐρωτότροποι νεάνιδες ὑποδέχονται τοὺς κυφούς, τοὺς καχεκτικούς αἰσθηματίας, ἔστω καὶ ἂν ἦνε υἱοὶ του. Ἄλλ' ἡ μήτηρ ἐξεμάνη ὅταν ἐμάντευσε τὴν σκληρότητα, ἐφ' ἧς προσέκρουσεν, ὡς ἐπὶ γρανίτου, τοῦ υἱοῦ τῆς ὀφθαλμίας. Δι' αὐτὴν, ἠξέυρομεν, ὁ Λεωνίδας μόνον ἔγερσε κομμάτι καὶ ἦτο ττροπαλός. Κατὰ ἄλλα ἦτο νέος, ὅπως οἱ ἄλλοι νέοι τοῦ κόσμου. Τί ; καὶ ποῖον θαῦρον καλλίτερο ἀπὸ τὸ γυῖο τῆς νὰ πάρη ; μακάρι νᾶχε μυαλὸ τὸ τρελοκόριτσο . . .

Πλὴν ὁ Λεωνίδας Παχὺς δὲν συνεμερίζετο ποσῶς τὰς σκέψεις τῆς μητρὸς του. Δὲν ἐτόλμα νὰ κατηγορήσῃ ἐπὶ σκληρότητι ἢ ἀμβλυοπία τὴν Μαρίαν. Δὲν ἔπταιεν αὐτὴ μεθ' ὅλον τὸν σπαραγμὸν τιτρωσκομένης φιλοτιμίας, δὲν ἐδύνατο νὰ μὴ ὁμολογήσῃ ὅτι ὁ κακὸς ἐκείνος Εὐέλπις ἦτο ὠραιότερος, προτιμότερος. Ἐὰν ἐμίσει αὐτὸς τὸν γέλωτά του καὶ τὰ ἡμίκλειστα σκωπτικὰ ὄμματα, οὐδένα λόγον εἶχεν ἡ νεάνις νὰ παρίδῃ τὸ ὡς παρθένου πρόσωπον, τὸ εὐθὺ σῶμα καὶ τὴν λαμπράν του στολήν. Ἄ, αὐτὸς ὄχι ! τὸν ἠδίκησεν ἡ φύσις πολὺ. Τὸ εἶδε καλῶς εἰς τὸ σκῶμμα τοῦ κόσμου, εἰς τὴν περιφρόνησιν τῆς κόρης, εἰς τὸν καθρέπτην αὐτόν, ὅστις τὸρα τῷ ἐφαίνετο εἰλικρινέστερος . . .

Ἀπέπτη ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἀγαθότης, ἣν ἐδείκνυεν ἄλλοτε. Ἐμίσει τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα, ἀκόμη καὶ ἑαυτὸν. Τὰ εἶχε μὲ τὴν φύσιν, ἣτις διέπλασε τόσῳ στρεβλὸν τὸ σῶμά του, μὲ τὴν σκληρότητα τοῦ κόσμου, ὅστις ἀπέπτευεν ἐπὶ τοῦ προσώπου του τὴν χλεύην ὡς δηλητήριον, μὲ τοὺς γονεῖς του αὐτούς, οἵτινες, ἐνόμιζε, διὰ τῶν θεραπευτικῶν μέσων ἐπηύξησαν τὸ πάθημά του. Ἦδη ἠρνεῖτο καὶ αὐτὸν τὸν περίπατον εἰς τὰ πόκεντρα μέρη τῆς πόλεως καὶ τῆς ἐξοχῆς. Μόνον εἰς τὸν κῆπὸν του κατήρχετο ὀλίγον, ὅσάκις ἤθελε ν' ἀναπνεύσῃ καθαρὸν ἀέρα. Ὅλην τὴν λοιπὴν ἡμέραν, κεκλεισμένος ἐν τῷ δωματίῳ του, χωρὶς νὰ βλέπῃ κανένα, χωρὶς νὰ θέλῃ τίποτε, παρεδίδετο εἰς τὰς μελαγχολικὰς του, τὰς θυμοβόρους σκέψεις. Ἀπέφευγε τὴν θέαν τοῦ μοιραίου ἐκείνου παραθύρου μὲ τὰ βαθέα κίτρινα παραπετάσματα, τὸ ὀπίθον ἡ Μαρία, μετὰ τὴν τολμηρὰν ἐκείνην ἐρωτικὴν ἐξομολόγησιν, ἄφινε τὸρα ἔρημον, ὅπως ἀφῆκε τοῦ κυφοῦ τὴν νεότητα καὶ τὸν ἔρωτα. Δὲν ἔκλαιε πλέον. Ἐστείρευσαν εἰς τὸ μῖσος αἱ πηγαὶ τῶν δακρύων του καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του, οἱ ἄλλοτε ὑγροὶ καὶ περιπαθεῖς, ἐξηράνθησαν τὸρα, θαμβοὶ καὶ ἀπλανεῖς ὡς ὑάλινοι ! . . Ὁ κυφὸς ἔπασχεν.

Οὕτω παρήρχοντο τὰ ἔτη, μεγάλα, θλιβερά, ὁμοιομερεῖς περίοδοι

ἀνηκούστου μαρτυρίου. Καὶ μετὰ τῶν ἐτῶν παρήρχετο ἡ χρυσοῦ ἡλικία τῶν ἀορίστων πόθων καὶ τῶν ὀρμῶν, ὅταν ἡ γυνὴ προσμειδιᾷ ὑπὸ μυστηριώδη ἀυλαίαν ἄγνωστα ὑπισχνουμένη . . .

Ὅταν τὸν χνοῦν τοῦ ἄνω χείλους διεδέχθη ὁ μύσταξ καὶ τοὺς στρεπτοὺς ἰούλους τῶν παρεῖων τὸ γένειον, ἡ ζωὴ ἦτο ἤδη ἀποκεκαλυμμένη εἰς τὸν Λεωνίδα ὑφ' ὅλα αὐτῆς τὰ δελέατα, ὑπὸ τὰς λαμπρότεραι αὐτῆς ὄψεις. Ἡ φύσις, αὐτὴ ἡ ἄστοργος μητριὰ του, ὡσεὶ διὰ τὸν βασανίση περισσότερον, τῷ ὠμίλει διὰ μυρίων μάγων στομάτων. Ἐγνώρισε πλέον καλῶς τί ὑπισχνεῖτο ἡ γυνὴ ὑπὸ τὴν μυστηριώδη ἀυλαίαν· ἐγνώρισε τί ἐσκόπει ὁ ἔρωσ ἐκεῖνος, ὁ θερμός, ὁ χρυσίσας διὰ τῆς ποιήσεως καὶ αἱματώσας διὰ τοῦ μαρτυρίου τὴν πρώτην του νεότητα· ἐγνώρισε τὴν εὐτυχίαν τῆς ζωῆς, τὴν ἡδύτητα τῆς ἀπολαύσεως, καὶ τὴν ἐπεθύμει, τὴν ἐπεθύμει . . . Δευτέρα περίοδος τῆς νεότητος, καθ' ἣν ἐγένετο ὅλος ὕλη, ὅλος ἐνστικτα !

Πόσον ἦτο δυστυχῆς, μόνος, τάλαιπωρήμενος, ἔρμαιον τῶν ἀνεπίκτων ἐπιθυμιῶν του, τῶν ἀπεγνωσμένων του σκέψεων. Δυστυχῆς αὐτὸς ἐν μέσῳ τῶν ἄλλων, τοὺς ὁποίους ἔβλεπε καὶ ἤκουεν εὐτυχεῖς. Ἡ Μαρία, ἡ παλαιὰ του ἐρωμένη, ἐνυμφεῦθη ἕνα του γνῶριμον καὶ διήρχετο μετ' αὐτοῦ τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος εἰς τὴν ἐξοχὴν. Ὁ Εὐελπις ἐκεῖνος, ὁ παλαιὸς ἀντραστής του, ὠραῖος ἤδη ἀνθυπολοχαγός, συνέζη ἀπό τινος μετὰ τῆς γαλλίδος αἰδοῦ, ἧς ἡ καλλονὴ ἐφημιζέτο περισσότερον τῆς φωνῆς. Ὅλοι ἀπήλαυον, ὅλοι ἔσπευσαν εἰς τὴν συνένωσιν νὰ χαρῶσι τὴν ζωὴν, καὶ μόνος ὁ Λεωνίδας τίποτε. Καὶ ἀφοῦ αὐτὸς, κυρὸς καὶ ἡλίθιος, δὲν ἡδύνατο, κανεῖς ἄλλος δὲν ἐφρόντιζε δι' αὐτόν. Φίλους δὲν εἶχεν. Οἱ αὐστηροὶ γονεῖς οὐδέποτε δύνανται νὰ φαντασθῶσιν, ὅτι εἰς τὸ τέκνον των δύνανται νὰ γεννηθῶσιν ἄλλου εἶδους ἐκτὸς τῶν ἀγνῶν παιδικῶν ὀρέξεων. Χαίρουσι διὰ τὴν καλλονὴν, τὴν ὅποιαν ἐπιπροστίθησιν ὁ μύσταξ, ἀλλὰ δυσκολώτατα πείθονται, ὅτι ἄλλα αἰσθήματα συναυξάνουσι καὶ ἄλλοι πόθοι, τοὺς ὁποίους πρέπει ἐπίσης νὰ ικανοποιήσωσι.

Μία μόνον ὑπαρξίς τὸν ἠλέησεν, ἡ ὑπηρετρία, τὴν ὅποιαν προσέλαβον τελευταίως. Δὲν ἦτο πολὺ ὠραία· ἀλλὰ μὲ τὰ εἴκοσιν ἀνθηρὰ ἔτη καὶ τοῦ σώματος τὴν εὐτραπῆ εὐμέλειαν, ἦτο ὅ,τι ἐζήτει ὁ Λεωνίδας. Τὴν εἶδε καλὴν καὶ συμπαθεῖ πρὸς αὐτόν καὶ ἐθάρρησε νὰ τῆ ζητήσῃ τὴν Εὐτυχίαν.

Ἡ Ἀννέτα δὲν ἠρνήθη. Εἴτε κατανοήσασα τοῦ κυροῦ τὴν θέσιν καὶ θέλουσα ἐξ οἴκτου ν' ἀνακουφίσῃ τὰ δεινὰ του, εἴτε ὑπέικουσα καὶ

αὐτὴ εἰς τὰς ἰδίαις ὁρμάς, τὰς ὁποίας τῇ ἐδίδετο εὐκαιρία νὰ ἱκανοποιήσῃ εἰς τὴν ἡσυχον ἐκείνην οἰκίαν ἀνέτως, ἄνευ θορύβου, εἴτε ἐπὶ τέλους σστηριζομένη ἐπὶ τῆς ἀτυχοῦς σωματικῆς διαμορφώσεως τοῦ νέου καὶ ἀποβλέπουσα εἰς ἔντιμον γάμον μετὰ τὸ σκάνδαλον, ἐκάμφθη εἰς τὰς παρακλήσεις του, καὶ τοὺς πάντας λανθάνουσα, εὔρισκε καιρὸν νὰ παραδίδῃ ἑαυτὴν εἰς τὰς ὀρέξεις του. Οἰοσθήποτε καὶ ἂν ἦνε ὁ σκοπός, δὲν δύναμαι ν' ἀρνηθῶ εἰς μίαν κόρην τὴν θυσίαν. Ἦτο ἡ μόνη ψυχὴ, ἣτις ἠνόησεν, ἣτις ἠγάπησεν, ἣτις ἀνεκούφισε τὸν δυστυχῆ κυρόν, ἀντανατείλασα αὐτῷ ὑπὸ τὴν γλυκυτέραν αὐτῆς ὄψιν τὴν ζωὴν, παρηγορήσασα τὴν τεθλιμμένην του νεότητα, ἀναγαγοῦσα μέχρι μακαριότητος τὴν ὕλικήν ἐκείνην ἀπόλαυσιν.

Ἔολος ὕλη καὶ ἔνστικτα, ταχέως ἐγένετο εὐτυχῆς καὶ ἠύχαριστημένος ὁ Λεωνίδας. Ἐπανεῦρε τὴν φαιδρότητα τὴν παλαιὰν ἐν τῷ ἔρωτι τῆς Ἀννέτας. Ἰκανοποιῶν πόθους μακροὺς καὶ ἰσχυροὺς, ἐνόμισεν ὅτι εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο συγκεντροῦται ὅλη ἡ εὐτυχία, ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς, καὶ δὲν ἐζήτηε τίποτε περισσότερον τῆς ἀπολαύσεως ἐκείνης. Ἐξήρχετο τὸρα εἰς τὸν κόσμον. Δὲν ἐφθόνει κανένα ἐκ τῶν περὶ αὐτὸν εὐτυχῶν, οὔτε τὸν σύζυγον τῆς Μαρίας, οὔτε τὸν ἐραστήν τῆς αἰοιδῶ. . . . .

— Ἐγὼ δὲν τὰ θέλω τέτοια πράγματα μέσ' ἔς τὸ σπίτι μου! Ἀκοῦς ἐκεῖ, ἐκεῖνα ποῦ κατηγοροῦσα νὰ ἔλθουν ἔς τὸ κεφάλι μου . . .
Νὰ φύγῃ ἀμέσως! ἄτιμες γυναῖκες δὲν θέλω ἐδῶ μέσα . . .

Κεκλεισμένοι ἐν τῷ δωματίῳ του ἤκουεν ὁ Λεωνίδας τὴν θεελλώδη οἰκογενειακὴν σκηνήν. Ἡ μήτηρ του ὠρύετο, διαμαρτυρομένη ἐν ὀνόματι τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς τιμῆς, μόλις ἐβεβαιώθη περὶ τῶν ἀθεμίτων σχέσεων τοῦ υἱοῦ της μετὰ τῆς ὑπηρετρίας. Ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ καταλήξῃ τὸ πρᾶγμα. Αἱ μακρὰι συνεντεύξεις δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐπ' αὐτοφῶφ σύλληψιν. Ἡ μήτηρ, ὁ ἄγρυπνος φύλαξ τῆς ἀξιοπρεπείας καὶ τῆς ὑπολήψεως τοῦ οἴκου, σεμνότυφος, πλήρης προλήψεων, δὲν ἐσυγχώρησε τὴν παρεκτροπὴν ταύτην εἰς τὸν δυστυχῆ υἱὸν της. Ἦτο ἀτιμία. Ἀδιάφορον ἂν διὰ ταύτης νῦτύχει ὀλιγαρκῆς καὶ ἠύχαριστημένος ὁ υἱὸς της ἐνώπιον τῶν ἄλλων στερήσεων, ἃς ὑφίστατο τὸ ταλαίπωρον ἐκεῖνο πλάσμα, οὐδὲν ν' ἀνεχθῆ ἐπέθετο, οὐδὲν νὰ παρίδῃ. Ὁ πατήρ, συνετώτερος ἄνθρωπος, προσεπάθει δι' ἠπίου τρόπου νὰ κατευνάσῃ τὴν νευρικὴν ἔξασιν τῆς συζύγου του. Δὲν ἦτο μεγάλον τὸ κακόν· ἄνευ σκανδάλου, ἄνευ θορύβου, ἠδύνατο νὰ λησμονηθῆ, νὰ συγκαλυφθῆ. Ἄλλ' ἐξηκολούθει ἐκείνη ἀμετάπιστος, ὀρουμένη.

— Τί ; μού τὸν ὑπηρεσπίζεις σὺ τάχατες γι' αὐτὸ ποῦ ἔκαμε ; μὴ θέλῃς κι' ὅλα νὰ καθήσῃ ἐδῶ ἀκόμη ἢ Ἄννετα ; Νὰ ἡ ὥρα ποῦ θὰ ἔχουμε μιὰ κυρία κάτου καὶ ἄλλη ἀπάνου . . . θὰ φύγῃ ! θὰ φύγῃ τὸρ' ἀμέσως ! δὲν ἔγινενα ἐγὼ ἀκόμη τοῦ γιουτοῦ μου ἢ . . . .

Νὰ φύγῃ ! ναί· ἔπρεπε νὰ φύγῃ ἢ Ἄννετα, διότι ἡ κοινωνία καὶ ἡ οἰκογένεια δὲν ἐπέτρεπον τὴν εὐτυχίαν εἰς τὸν κυφόν, εἰς τὸν ἀπόκληρον. Δὲν ἐγίνετο καμμία ἐξαιρέσις δι' αὐτόν· ἦτο παιδί, κατὰ τὴν μητέρα του, ὅπως ὅλα τὰ παιδιά τοῦ κόσμου. Ἦκουε τὴν ἀπειλὴν ὁ Λεωνίδας, μὴ τολμῶν ν' ἀναμιχθῇ εἰς τὴν συζήτησιν, μόνος ἐν τῷ δωματίῳ του, μὲ καρδίαν πάλλουσαν, μὲ ὄμμα ξηρόν. Ἐπὶ τοῦ ἐπιμήκους προσώπου του διαχεῖται ἀσυνήθης ἐρυθρότης· διὰ κλονουμένων βημάτων περιάγει τοὺς ὕβους τοῦ ἐντὸς τοῦ δωματίου· αἱ τρίχες του αἰ ξανθαὶ εἶναι ἄγριαι, ἠνωρθωμένα.

Καὶ κάτω ἡ μήτηρ μαίνεται, ὑβρίζει, παρεκτρέπεται, ἐκδιώκει κακῶς τὴν ὑπερέτριαν. Σιωπᾷ ἢ δυστυχῆς ἐκείνη, κλαίουσα διὰ λυγμῶν, καὶ ἐτοιμάζει τὸ δέμα της. Τί νὰ κάμῃ . . . θὰ φύγῃ ! Ἡ κυρία της ἀμφισβητεῖ τὴν ἀγνότητα καὶ τῆς προτέρας διαγωγῆς της, μετανοοῦσα διὰ τὴν πρόσληψιν τοιοῦτου ὑποκειμένου . . . θὰ φύγῃ . . . Ἡ θυσία ἐπετελέσθη· τίποτε δὲν δύναται ν' ἀντιτάξῃ, τίποτε νὰ ζητήσῃ, ἐξ ὧσων ἤλπισεν ἴσως ἄλλοτε . . .

Ἐκ τοῦ παραθύρου τὴν παρηκολούθησεν ὁ Λεωνίδας ἀπερχομένην περὶ τὸ ἐσπέρας, ὑπὸ τὴν συνοδίαν μικροῦ συγγενοῦς της, κρατοῦντος τὴν μικρὰν αὐτῆς ἀπαρτίαν. Ἐβλεπε μὲ ψυχικὸν σπαραγμὸν τὸ φοβερώτατον θέαμα, τὴν εὐτυχίαν τοῦ αὐτῆν, ὀλοσώματον, φεύγουσαν μακρὰν, μακρὰν, ὑπὸ τῆς ἀδυσωπότητος ἀνάγκης ἀπαγομένην, ὑπ' αὐτῆς τῆς μητρὸς τοῦ ἐκδιωχθεῖσαν . . .

Καὶ πάλιν θὰ ἐπέστρεφεν εἰς τὸν πρότερον βίον τὸν ἀβίωτον, τὸν τυραννικόν· εἰς τὰ μίσῃ του, εἰς τοὺς πόθους τοὺς ἀνεφίκτους, εἰς τὰ δάκρυα τὰ στεριεύσαντα, εἰς τὰς ἀναμνήσεις τὰς ἀλγεινάς, ἄνευ ἔρωτος, ἄνευ ἡδονῆς. Ἐπειτα τίς οἶδε πόσας νέας θυέλλας θὰ ὑφίστατο ἐκ τῶν ἀπαιτήσεων τῆς κόρης, ἧτις δὲν θὰ ἔμενον ἄνευ ἐκδικήσεως . . . Πάλιν θὰ ἤρχιζε τὴν κατηραμένην ἐκείνην ζωὴν τοῦ ἀπελπισμοῦ, τῆς ἀπογνώσεως, στυγνός, μισάνθρωπος, ἀπρόσιτος, μελαγχολικός, βράχος δύσμορφος καὶ ἀπότομος ἐν μέσῳ τοῦ κοινωνικοῦ πελάγους, ἐφ' οὗ ἤρχοντο νὰ συντριφθῶσιν ὡς κύματα, τόσσι πόθοι, τόσα μίσῃ, τόσα πάθη, τόσα ἐνστικτα, τόσα ὄνειρα, ὅλαι αἰ συγκινήσεις τοῦ βίου . . .

Ἀδύνατον ! ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑποστῇ αὐτὴν τὴν θυσίαν. Ἐξαντλη-

θείς εἰς τὸ μαρτύριον τοῦ παρελθόντος, μετὰ τὴν ἐξαφάνισιν τῆς ἐφημέρου του εὐτυχίας, δὲν εἶχε τὸ θάρρος, τὸ ὑπεράνθρωπον, νὰ βυθισθῆ πάλιν εἰς τὴν Δυστυχίαν. Δὲν ἐγνώριζε καὶ τότε ποῦ καὶ πῶς νὰ ζήσῃ. Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τὸ μάθωσιν οἱ γονεῖς του, οἵτινες ἐφρόντισαν περὶ τῆς ὑπολήψεως τοῦ οἴκου των, ἀλλ' ὄχι καὶ περὶ τῆς εὐτυχίας τοῦ υἱοῦ των.

Δαμβάνει ἐν φύλλον χάρτου καὶ διὰ σταθερᾶς χειρὸς τὸ πληροῖ τῶν λεπτῶν, τῶν συμπετυκνωμένων του ἐκείνων γραμμῶν. Τοῖς ἐκθέτει τὴν θέσιν του καὶ τοὺς παρακαλεῖ νὰ τῷ συγχωρήσωσι τὸ κίνημα τῆς ἀπογνώσεως.

Μυστηριώδης εἶνε ἡ νύξ ἐκείνη. Δι' ὅλης τῆς οἰκίας βασιλεύει σιγή. Ὁ ὕπνος τοῦ δικαίου σφραγίζει ὅλων τὰ βλέφαρα. Ἀκούεται ἐνίοτε ὑπόκωφος ρόγχος, ρόγχος ἀνακουφίσεως, ἀναπεπαυμένης συνειδήσεως. Τὸ φάσμα τῆς σεμνότητος, αὐτὴ ἡ κοινωνικὴ Τιμὴ, ἡ αὐστηρά, ἡ γραφδῆς, ἡ σεμνότυφος, περιέρχεται τὴν νύκτα, τὴν σοβαρὰν καὶ ἔντιμον οἰκίαν, ὡς ἐφέστιος θεότης, δεσπόζουσα καὶ μεγαλοπρεπής. Ὁ ἀήρ ἀποπνέει ἀγνότητα, χρηστότητα τόσων ἡθῶν, ὥστε θὰ κατεπνίγετο αὐτόματον πᾶν βέβηλον αἶσθημα.

Διὰ νὰ ἐξαγνισθῆ τῆς ἀτιμίας, ἥτις τὴν ἐβάρυνεν ὡς ἐφιάλτης, μέχρι τοῦδε, ἀπαιτεῖται ἐξίλαστήριον θῦμα... Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτίας σιγῆς, ἀντηχεῖ πυροβολισμός. Τοῦ κυφοῦ ὁ ἐγκέφαλος ἐξετινάχθη τοῦ δυσμόρφου ἐκείνου κρανίου, παράκειται δ' αἰμόφυρτον τὸ καχεκτικόν, τὸ τερατῶδες αὐτοῦ σῶμα ...

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΚΥΝΑΙΓΕΙΡΟΣ

Ἡ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΠΟΙΗΤΟΥ ΠΤΩΧΟΥ

Τοῦ ἔτους τέλος, τοῦ μηνός, ἡμοῦ τῆς ἐβδομάδος . . .
 Καὶ ποιητής, πενόμενος πενίαν πανυστάτην,
 Εἰς τρώγλην κατακείμενος οἰκτρὰν, ἀθλιεστάτην,
 «Παράδος» λέγ' εἰς ἑαυτὸν «τὸ πνευμά σου παράδος
 »Εἰς τὸν Θεόν σου, ποιητὰ ταλαίπωρε, ὡς θέλει
 »Ἡ σκληροτάτη τύχη σου! τελεύτησον ἐν τέλει!
 »Ἡ μὴ ἀναξιοπαθῶν δὲν ἐβαρύνθης πλέον;
 »Ἡ μὴ δὲν σοὶ κατέστησαν τὸν θάνατον εὐκταῖον